

Predikan Septuagesima, 3 årg.

Text: Fil 3:7-14 och Matt 19:27-30.

Nåd och tjänst – Centrum ka 2017.

Psalm: 6, 61, 75, 288.

Nåd och tjänst - eller - Det är en nåd att få tjäna Gud!

- Men jag då? - Vad får jag? Ska jag bli utan?

Har du tänkt dom orden?

Och om du har gjort det: I så fall när?

Var det när du kände dig förfördelad, åtsidosatt, inte tagen i anspråk, blivit borträknad..?

Ja, det är väl ofta då som just den känslan kommer krypandes: Varför inte jag? eller Varför jag?

Och så jämför vi oss med andra, och tänker:
Varför han? Varför hon? Varför inte jag?

Paus

Jag tror att de inledande orden från Petrus i dagens evangelietext kan uppfattas just så här, när han säger:
- Vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det då för oss?

Men när jag går tillbaka i texten och läser det som står ovan; berättelsen om den unge mannen som ägde mycket och som frågade Jesus vad han skulle göra för *gott för att få evigt liv?*

Jesus svarar då med att räkna upp ett flertal av de tio budorden.

Därefter säger han att mannen ska sälja allt han hade och ge till de fattiga, och sedan följa Jesus.

När ynglingen hörde svaret gick han sin väg bedrövad, för han ägde mycket.

Lärjungarna blev bestörta och frågade:

- Vem kan då bli räddad?

Därefter följer dagens text...

Då sade Petrus: Vi har ju lämnat allt och följt dig.

Hur blir det då för oss?

Och med tanke på Jesus svar,
 så tänker jag inte längre som jag har gjort tidigare,
 att det handlar om en besvikelse
 och om att de känner sig förfördelade,
 utan snarare om en *rädsla* över hur det ska gå för dem,
 en undran om framtiden och en djup oro inför den.

Inte: *Men vi som har gjort allt, räcker inte det?*

Utan: *Gör vi tillräckligt eller ska vi/kan vi göra mer?*

Och Jesus tröstar dem med att säga:

Ni har gjort allt ni kan,

ni gör allt ni kan och ni ska få den rikaste lönen för det!

Nåd och tjänst - eller - Det är en nåd att få tjäna Gud!

Paus

Under höstlovet, oktober 1993, var jag med på ett stort konfirmandläger i Roslagen och vi var borta to kv - sön em.

På fredagskvällen fick alla en uppgift, både vi ledare och konfirmanderna – vi fick en lapp och på den lappen stod det ett namn.

Dagen efter skulle var och en,
 på det sätt den själv kunde hitta på,
 göra bra saker för den person som stod på lappen.

Man visste bara vilken man själv skulle göra goda handlingar för, men man visste inte vem som skulle ”göra gott” för en själv.

Men hur gick det? Ja, uppfinningsrikedomen var stor:

T ex - Många behövde inte längre själva hålla upp i sina glas under lunchen och middagen...

- Någon sa: Kom och sätt dig här hos mig...
- En annan sa: Du kan väl var med i vår grupp...
- En del fick hjälp från oväntat håll...
- Många blev bjudna på godis...

Dagen efter vid frukost fick man gissa sig till vem som hade fått ens namn på sin lapp.

Denna övning/uppgift kom att skapa en helt annan atmosfär än vad som hade varit och vad som säkert aldrig hade blivit, om konfirmanderna inte hade fått den!

För generositeten, glädjen och kärlek spred sig fort, och alla hade fått möjlighet att upptäcka varandra på ett nytt sätt, på ett annat sätt...

Paus

”Nåd och tjänst” - Men hur ska vi tjäna Gud?
- Ja, nog handlar det väl om det som vi gjorde på konfalägret: *Vi tjänar Gud när vi tjänar varandra!*
Och Jesus visade med sitt liv hur vi skulle tjäna varandra,

Och idag, som så många andra dagar, så kommer han till oss och säger:
Nu är det du som får vara min medarbetare på jorden:

- Nu är det du som får vara mina fötter, som får gå med mat till den som hungrar och ge pengar till de fattiga.

- Nu är det du som får vara mina händer och armar, som får trösta och krama, som får torka någons tårar.

- Nu är det du som får vara mina ögon och öron, och min mun.
Som får se och höra när någon kamrat mobbas, när någon inte kan försvara sig eller föra sin egen talan.

För Gud säger: - *Jag har bara dig!*

Och om vi gör detta med glädje och kärlek - och inte som stora och tunga krav - ja, då får vi också känna hur Gud ger oss kraft att orka, mod att våga, och uthållighet till att vilja ännu mer...

För lönen för mödan är inte höjd veckopeng, höjd lön eller pension.

Nej, lönen för mödan är glädjen och kärleken,
kraften och modet från Gud
och förtroendet att få gå in i nya uppdrag!

Och det är Guds nåd som är vår färdkost
på vår livsvandring,
en färdkost som räcker ända in i himmelriket.

Och då behöver vi inte heller ängsligt fråga oss:
- *Hur ska det gå för oss?* när vi når livets slut.

För vårt mål är i sikte och vår segerkrans är inom räckhåll!

Amen